

# LIVET

I DOMKYRKOFÖRSAMLINGEN

WWW.LIVET.NU

# 2110

## JOSEFIN VILL SÅ GÄRNA TRO

KNUT KNUTSON FASCINERAS AV SKATTKAMMAREN

SJUKHUSKYRKAN FINNS MED I DET SVÅRASTE

»JAG TROR ATT VI ALLA KAN BIDRA PÅ NÅGOT SÄTT«

## LIVET I DOMKYRKO- FÖRSAMLINGEN

utges av Uppsala  
domkyrkoförsamling och  
distribueras gratis till alla  
hushåll i församlingen  
Nr 2 Årgång 10

## ADRESS OCH TELEFON

Livet i domkyrkoförsamlingen  
Domkyrkoplan 5-7  
753 10 Uppsala  
430 36 04  
info@livet.nu  
www.livet.nu

## REDAKTIONSRÅD

Susanne Cederlöf  
Gudrun Edsler  
Jonas Lindberg (red)  
Maria Hammarström  
Magnus Myrberg  
Peter Tegelberg  
Harriet Wennberg

## ANSVARIG UTGIVARE

Annica Anderbrant

## GRAFISK FORM

Maria Mannberg

## TRYCKERI

Edita Arkpressen, Västerås

## DISTRIBUTION

Posten

uppsala.domkyrko@  
svenskakyrkan.se

## OM DU VILL VETA MER OM

Dop, vigsel, begravning  
och medlemskap  
430 35 35

Musikverksamheten  
Olle Johansson 430 36 07

Barn-, familje- och  
ungdomsverksamheten  
Lena Persson 430 36 55

Diakonin/Sjukhuskyrkan  
Harriet Sundström 430 36 06

## HÄR FINNS VI

Almtunakyrkan  
Torkelsgatan 2d, 430 36 73

Domkyrkan  
Domkyrkoplan, 430 36 18

Församlingskansli  
Domkyrkoplan 5-7, 430 36 00

S:t Pers kyrka  
Kvarnorget, 430 36 41

Sjukhuskyrkan  
UAS ingång 70, 430 36 67

Vindhems kyrkan S:ta Birgitta  
Vindhems gatan 9, 430 36 75

# Ingenting kan rubba **JOSEFINS TRO**

Josefin Bäckström hoppade av konfirmandtiden, när hon gick i åttan. Men några år senare återvände hon som gymnasiekonfirmand och beskriver nu sin tro som väldigt stark. I synnerhet när någon vill ifrågasätta den.

TEXT OCH BILD: JONAS LINDBERG

**JOSEFIN BÄCKSTRÖM** ger ett glatt och spontant intryck och verkar vara en tjej som vågar gå sin egen väg. Förra veckan var det mycket att göra i skolan, men nu är det lite lugnare. Och hon trivs bra, mycket bättre än på högstadiet.

– Där gällde det att gilla rätt musik och att vara cool och då var det svårt att stå för sina åsikter. Speciellt för mig, som var nyinflyttad från Finland, berättar hon.

När det var dags för konfirmation anmälde hon sig, precis som många klasskamrater.

– Men i åttan var det något tramsigt. Det kändes inte som om de andra konfirmerades för att de trodde på Gud, utan för kompisarnas och presenternas skull. Därför hoppade jag av, säger hon.

Några år senare damp en inbjudan till gymnasiekonfirmation ner i brevlådan hemma. Det var något hon hade funderat på länge och därför lockade det. Det är Svenska kyrkans församlingar i Uppsala, som erbjuder den möjligheten tillsammans, för den som inte har blivit konfirmerad förut.

– Jag kände att det var något viktigt, eftersom jag tror på Gud, säger hon.

Nu var de en liten grupp, nio tjejer, som träffades i Katedralkaféet på tisdagskvällar under ett halvårs tid.

– Där var det mer gemenskap och lättare att få kontakt. Det var mycket mer seriöst. Den tiden har gett mig förståelse för varför folk tror på Gud och jag har fått veta mer om Jesus liv, säger Josefin.

Samtalen om tro förs inte bara i konfirmandgruppen, utan också på Katedralskolan, där hon går. Och där är det

inte längre töntigt att vara kristen, utan uppfattas snarare som något starkt. Det är mer accepterat att var och en får vara sig själv, berättar Josefin. Kanske stärks övertygelsen ytterligare av att det finns flera andra kristna i hennes klass och på skolan, där de också samlas ibland i en särskild grupp, Kristna på Katte.

Visst händer det att hon blir ifrågasatt, men det verkar i så fall mest fungera som en sporre.

– När de säger att det inte finns någon Gud säger jag att det finns det visst, med övertygelse.

När Josefin funderar över tron kan hon undra varför det finns en del kristna som är emot homosexualitet, preventivmedel och aborter. Men annars ger hon ett väldigt trosvisst intryck.

– Det händer inte att jag tvivlar. Det är så starkt och det spelar ingen roll vad andra säger. Jag vill så gärna tro, så det finns ingenting som kan rubba det, säger hon.

Josefin berättar att hon ber aftonbön varje kväll, precis som när hon var barn.

– Jag ber alltid att Gud ska vaka över min familj, speciellt för dem i Finland. Det känns bra att någon vakar över dem, som är så långt borta. Det känns som om jag får kontakt på något sätt och att jag får svar från Gud, säger hon.

Och hon gillar att gå i kyrkan.

– Jag tycker att det är vackert och att det ger en väldigt stark känsla att sjunga psalmer och att ta emot nattvard. Det är stort på något sätt och eftersom jag tror på Gud känns det som en närvaro, säger Josefin. <<